

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2011. III. szám

„Igaz-e Isten előtt a halandó?” (Jób 4, 17a)

Októberben, reformáció ünnepének havában milyen más kérdést kaphatnánk Útmutatónkból, mint hogy: **„Igaz-e Isten előtt a halandó?”** Hiszen Luther Márton, a reformáció elindítója számára életének legkínzóbb kérdése volt ez: Igaz-e bárki is az Isten előtt és hogyan nyerhetnének el az Ő szeretetét?

Mielőtt azonban áhítatom az ige helyett kizárólag a reformáció ünnepéről szólna, nézzük csak meg, honnan is származik és kinek a szájából hangzott el alapigénk kérdése! Jób könyvében olvassuk, Elifáz Jóbbhoz intézett beszédében.

Jóbot azelőtt mindenki megbecsülte. Jól ment a sora, úgy tartották, hogy nagy családja és vagyona Isten ajándéka, istenfélő élete miatt. Aztán szó szerint egyik napról a másikra elvesztett mindent. Gyermekeit, egészségét és összes állatát. Ez az a helyzet, ami mellett nem mehetünk el csak úgy. Ez az a mondat, amely után nem írhatom egyszerűen tovább a történetet, hidegen, tárgyilagosan, mert az a tény, hogy Jób minden gyermeke meghalt egy szörnyű balesetben, aztán rosszindulatú fekélyekkel lett tele az egész teste, meghaltak a szolgálói és elpusztult az összes állata is, mindez mértéktelen, embertelen szenvedés kiindulópontja. De még ez sem volt elég. A tragédia előtt mindenki azt gondolta: Jób igaz, kegyes és istenfélő ember, akit Isten minden jóval megajándékoz. A tragédia ezt is megváltoztatta: úgy hitték, Isten nem veri meg az ártatlant, ennyi csapás csak komoly okkal történhet!

Aztán megjelent egy barát, Elifáz, és így szólt Jóbbhoz: Miért szenvedsz, Jób? Gondold meg jól! Hiszen nem szenved el csapásokat az ártatlan, nem bűnhődik, aki büntelen! Nem követtél-e el mégis valami rosszat?
„Igaz-e Isten előtt a halandó?”

Jób a bibliai történet szerint igaz ember volt Isten előtt és valóban ártatlanul szenvedett. Mit mutat meg akkor Elifázzal gúnyos kérdése? Megmutatja igazságérzetének sérülését,

mert úgy gondolta, az nem fair, hogy valaki ártatlanul szenvedjen. Megmutatja a félelmét is: ha Isten az igaz embert is megveri, hol keressünk akkor biztonságot és kapaszkodót? És megmutatja saját észjárásához való makacs ragaszkodását is: lehetetlen, hogy más legyen a valóság, a tényállás, mint ahogyan ő gondolja. (Vajon mi hányszor esünk bele naponta ebbe a csapdába?)

Azonban ez a kérdés - **„Igaz-e Isten előtt a halandó?”** - másutt is megjelenik a Bibliában, ám egészen más indítatásból, mint Elifáz részéről. Pál apostol a Római levélben nem kérdezi, hanem egyenesen kijelenti: **„Nincsen igaz ember egy sem”** (Róm 3,10). E kijelentés lehetne bántóbb, mint Elifáz kérdése. Mégsem az. Mert Pál apostolból nem a sérelem, nem a félelem és nem is a konok, „akkor is nekem van igazam” gondolkodásmód beszél, hanem a mindenkit menteni akaró szeretet! Pál azért vádol, azért leplez le bennünket: **„nincsen igaz ember egy sem”**, mert meg akar bennünket menteni. Értsétek meg: elveszettek vagyunk! Egyedül Jézus Krisztus menthet meg! S hogy szenvedhet-e valaki akkor is, ha büntelen? Egyvalaki biztos, hogy ártatlanul szenvedett: Jézus Krisztus. Értünk, helyettünk, miattunk.

Luther Márton éveken keresztül küszködött, vívódott, tusakodott: Igaz-e bárki is az Isten előtt és hogyan nyerhetnének el az Ő szeretetét? Aztán Isten kegyelméből a Szentírás szavain keresztül rátalált Szabadítójára és Isten irántunk való szeretetének legnagyobb bizonyítékára: Jézus Krisztusra. Ez a mélységes lelki szenvedésből való megmenekülés, a tiszta örömhír megismerése és átélése hajtotta őt arra, hogy ne hallgasson, hanem rendületlenül, fáradhatatlanul hirdesse Isten irgalmas tettét minden embernek. **„Igaz-e Isten előtt a halandó?”** Nincsen, aki igaz, csak az, aki hitből él.

Lázárné Tóth Szilvia

A tartalomról:

Pethő Judit búcsúja	2
Interjú Lázárné Tóth Szilviával	3
Kadlecsek Zoltán lelkészé avatása	4
FÉBÉ konferencia	5
Schönblicki élmények	6
Táborok	7
Templomunk 80 éves	8
Kelenföldi látogatás	9
Kirándulás	9

Búcsúzás Kemenesalja szomszédságáért

Kedves Gyülekezeti Tagok!

Valami véget ért, valami most kezdődik el – hallom magamban mostanában sokszor. Valami véget ért. Négy év szolgálat után, augusztus 1-től Szemerei János püspök elhelyezett Székesfehérvárról. Valami véget ért. Nem a fehérvári forgalom zajaira ébredek, nem látom a megszokott arcokat, nem élem meg a gyakori plusz egy szívdobbanást, amikor meglátom a „Fehérvárcsurgó” táblát, nem a megszokott templomaink ajtajában állok vasárnaponként és nem hallom az ifisek lendületes énekét.

Valami most kezdődött el. A püspöki küldés a Nagyalásony-Dabrony-Nemesszalóki Társult Evangélikus Egyházközségbe szólított, Veszprém megye túlsó, nyugati felébe. Közel az apai szülőföldhöz, szeretett Kemenesaljához. Így, fordított Berzsényi Dániel vagyok, aki Kemenesaljától búcsúzott, én pedig Kemenesalja szomszédságáért. Valami most kezdődött el. Néha arra ébredek, hogy igazi csend van a fehérvári zaj helyett. Új arcok válnak megszokottá, úgy lépek át a „Nagyalásony” táblát, hogy lassan már valóban azt érzem, hogy hazaértem. Már odata-lálok mind az öt templomunkhoz (Vid, Nagyalásony, Dabrony, Nemesszalók és Nyárad – a térképen egy vonalban egymás után) és már egyre több az ismerős arc. Ifjúsági kör pedig nincsen, de a gyülekezethez kötődő fiatalok nagyon profi zenekarát hallhatom, akik keresztyén könnyűzenét (is) játszanak.

Valami most kezdődött el. Lázárné Tóth Szilvia barátnőm és évfolyamtársam szeptember 1-től a gyülekezet lelkésze lett. Hálás vagyok érte Istennek, hogy neki adhattam át a stafétabotot. Nyitott, mosolygós, élő hitű asszony ő, aki a szó legnemesebb értelmében szolgálatnak tekinti Istentől kapott megbízását. Sokat imádkozom érte, és kérem, tegyük ezt minél többen! Hadd legyen Isten még gazdagabb kegyelme és áldása az ő új kezdetén! Azt pedig tudom, hogy – különösen a leánygyülekezetben és a szórványban élőknek – nagyon nehéz újra közel engedniük még valakit magukhoz. Túlságosan sok volt a váltás. De szeretettel kérem, ne feledjék, hogy ha valaki, akkor ő nem tehet erről! Kérem, hogy fogadják őt is olyan nagy szeretettel, ahogyan engem is! Isten indokkal helyezte őt a gyülekezetbe, keressék együtt ennek áldásait!

Valami még véget ért számomra: néhány napja levették a „beosztott” szót a nevem mögül. Valami pedig most kezdődik el: innentől választható, parókus lelkész vagyok. Az utolsó utáni pont is felkerült az „i”-re. Ezt pedig mindannyiuknak köszönöm! Annyi élményt, tapasztalatot és tudást kaptam Önöktől/Tőletek, hogy alkalmasnak találtam arra, hogy önállóan végezhessem a szolgálatomat. Ez pedig nem az én érdemem. Gyülekezetünkben Bencze András lelkészünk, Kiss László felügyelő és Kissné Kárács Rózsa egyházkerületi másodfelügyelőnk hivatalból ott volt az alkalmassági vizsgámon/vizsgálatomon, és velük beszélünk arról, hogy tulajdonképpen a gyülekezet is vizsgázott velem együtt abban, ahogyan felneveltek és

amit megélhettem ott. Így gratulálok ezúton is mindannyiuknak! És hála azért, hogy nem találtattam könnyűnek!

Egy valami azonban nem ért véget. Ez pedig az, hogy továbbra is tudhassunk egymásról és találkozhassunk. Mivel magánemberként is kötődöm a gyülekezethez, a városhoz és a környékhez is, így bármikor felbukkanhatok (persze kevésbé az istentiszteleteken), szüleimen keresztül napi szinten tudhatom, hogy mi történik a gyülekezetben (a legjobb értelemben!), egyházkerületi alkalmakon pedig rendszeresen találkozhatunk. Ahogyan pedig már mondtam azoknak, akikkel személyesen találkoztunk az eljövetelem előtt, bármikor szabad engem meglátogatni – gyülekezeti csoporttal és külön-külön is! A telefonszámom (20/824-5506) és az email címem (judit.petho@lutheran.hu) maradt a régi, az új címem 8484 Nagyalásony, Kossuth Lajos utca 80., a <http://nagyalasony-evangelikus.blogspot.com> linken pedig belepillanthatnak a gyülekezet életébe. Hálás vagyok Istennek, hogy az első dabronyi istentiszteletemre Molnár Lászlókék eljöttek, akik innen származnak, és azért is, hogy amikor augusztus végén Gyenesdiáson volt kirándulni a népes presbiteri-munkatársi csapat, meglátogattak az alacsony parókián. Nagy öröm volt ez számomra!

(Zárójelben szeretném tudatni a gyülekezettel, hogy a korábbi „lakás-bőjtöm” után – amikor a Családi Napközi megalapításáért kiköltöztem a parókiáról a Távirda utcai volt, kicsi irodába – most gyönyörű helyen lakom, hatalmas udvarral és két kerttel, saját patakkal a telek messzi végében, rengeteg gyümölcsfával és egy nagy, öt éve felújított lakással, amiben négy szoba, előtér, fürdő, konyha, és spájz van, előtte fedett, két oldalról védett terasszal.)

Akiktől nem tudtam elbúcsúzni személyesen, azoktól így búcsúozom most el. Persze nem véglegesen, hanem a napi kapcsolatra nézve. Akiktől pedig el tudtam búcsúzni, azokat is szeretettel köszöntöm soraimon keresztül! Köszönöm szavukat, mosolyukat, kézfogásukat, ölelésüket és a könnyes szemeket! Leginkább pedig természetesen az imádságokat! Érzem, hogy kísérnek.

Végül pedig hozzád szólok, Istenem! Kérlek, hogy tekints az agárdi, sárosdi, csurgai és fehérvári gyülekezetre! Kérlek, hogy gondozd őket továbbra is! Miattad alkotnak egy közösséget. De kérlek, újra és újra elevenítsd meg őket Szentlelkeddel! Add, hogy újra beléjük hasítson annak a tudata, hogy mit jelent az, hogy te a saját Fiadat odaadtad már azért, hogy megments mindannyiunkat a saját bűneinktől! Add, hogy át merjék neked adni bűneiken felül félelmeiket, szorongásaikat és mindazt, ami megköti lelküket! Rád bízom őket újra. Áldd meg Andrást a további szolgálatában, Szilvit a kezdődő szolgálatában, Karsci bácsit pedig a még mindig hűséges szolgálatában! Lacit és az egész presbitériumot a gyülekezet rád figyelő irányításában, a munkatársakat a belőled való táplálkozásban és mindenkit, aki benned és veled szeretne lenni! Szeresd őket! Ámen.

Pethő Judit

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”

(2Kor.12,9)

A címadó ige alapján hangzott a celldömölki evangélikus templomban Szemerei János püspök prédikációja, a nálunk szeptember 1-től szolgálatba álló, Lázárné Tóth Szilvia beosztott lelkész szentelésekor. A lelkész-nővel készült bemutatkozó interjú közreadása előtt, álljanak itt, a tőlünk augusztus 1-jével önálló lelkészi beosztásba elhelyezett lelkészünk, Pethő Judit ajánló szavai:

„Lázárné Tóth Szilvia barátnőm és évfolyamtársam szeptember 1-től a gyülekezet lelkésze lett. Hálás vagyok érte Istennek, hogy neki adhattam át a stafétabotot. Nyitott, mosolygós, élő hitű asszony ő, aki a szó legnemesebb értelmében szolgálatnak tekinti Istentől kapott megbízását. Sokat imádkozom érte, és kérem, tegyék ezt minél többen! Hadd legyen Isten még gazdagabb kegyelme és áldása az ő új kezdetén!”

(Az idézet ebben a Hirmondóban szintén megjelenő, Pethő Judit „Búcsúzás Kemenesalja szomszédságáért” című írásából való)

Annak érdekében, hogy gyülekezetünk már szolgálatának indulásakor többet megtudjon új beosztott lelkészéről, az alábbiakban kérdéseimre válaszolva mutatkozik be, és ad számot megérkezéséről.

Megfogalmazza leendő szolgálatának általa fontosnak tartott szempontjait, de őszinte válaszaiban nem titkolja el félelmeit sem.

A szentelési ígén kívül van-e olyan ige, mely hitéletemet meghatározza, mely „ars poeticadnak” tekinthető?

Körülbelül 12 éves voltam, amikor először szólított meg mélyen és felejthetetlenül Istennek az a szava, hogy „Ne félj, csak higgy!” Megtalálható ez a mondat Mk 5,36-ban, és Lk 8,50-ben is, abban a történetben, amikor Jézus feltámasztja Jairus halott leányát (aki szintén tizenkét éves volt az evangélium leírása szerint). Ez a csoda Jézus mindent, még a halált is legyőző hatalmáról szól.

Gyermekkorom óta kísér ez az ige, azóta többször is erő adott nehéz helyzetek, aggodalmak közepette. A lelkészi szolgálatnak sem mernék nekiindulni, ha nem lennék tudatában annak, hogy Jézus Krisztus mindennek, még az emberi szívek felett is Úr.

Hogy élted meg a megérkezést a székesfehérvári gyülekezetbe? Milyen volt a fogadtatás? Milyenek az első benyomások?

Örülök, hogy részt vehettem az augusztus végi gyenesisdiási hétvégén, mert ott megismerhettem a presbiterek nagy részét, családjukkal együtt. Oldott és szeretettel teli volt a légkör, éreztem, hogy jó a közösség és engem is befogadnak.

Sokat elárult a gyülekezetről az, hogy még nem is ismertek, de már segítettek. Az albérletkeresésben, a költözködéskor. Az utóbbi esettel kapcsolatban arról beszélgettünk a családommal, hogy ha legalább 10 ember vállalta a köl-

tözködésnél a pakolást, sőt még kávéról, süteményről és ebédre is gondoskodtak, akkor a székesfehérvári gyülekezet rossz hely már nem nagyon lehet. Ezúton is köszönjük a sok segítséget!

A gyülekezeti alkalmakon hamar otthon éreztem magam, olyan csoportok jönnek össze hétről hétre, amelyekbe akkor is szívesen járnék, ha nem lennék a gyülekezet lelkésze!

A gyülekezet életében, felfogásában vannak prioritások, hogy mit helyeznek a középpontba? (Prédikáció, közösségi kapcsolatok) A Te felfogásodban, megkezdett szolgálatodban hogy alakulnak ezek a prioritások?

Révfülpön, egyházkerületünk gyülekezeti elnökségi konferenciáján Dr. Szabó Lajos beszélt arról előadásában, hogy érdemes átgondolnunk, mi áll gyülekezetünk életének középpontjában. Az igehirdetés? Az istentiszteleti élet? A közösségi kapcsolatok? Vagy a tanulási folyamatok?

Én azt gondolom, ezeket nem lehet elválasztani egymástól, mert ha egy gyülekezetben az egyik dimenzió hiányzik (ne felejtsük el a diakóniát se), akkor ott probléma lesz a gyülekezet működésével. Ha mégis választanom kellene, akkor az igehirdetést választanám. Mert a hit ott születik, ahol Krisztust hirdetik. És minden más a Krisztussal való kapcsolatból fog kialakulni: az istentisztelet átélése és a szentségek vétele utáni vágyakozás, a testvéri, közösségi kapcsolatok és a tanulni, tenni vágya is.

Mit érzel, nem nyomasztó-e, ha kezdetben elődödhöz, Pethő Judithoz hasonlítgatnak, hozzá mérik a szolgálatod színvonalát?

Judit nagyon magasra tette a mércét és ezzel valóban nehéz lesz megbirkóznom. Természetes, hogy összehasonlítanak bennünket, de hatalmas könnyebbség számomra, hogy Judittal ismerjük és szeretjük egymást, és bármikor fordulhatok hozzá. Ez az, ami feloldja bennem a feszültséget, amit a gyülekezetből jövő összehasonlítás okoz. Valójában ezt annyira nem is érzékelem, inkább bennem bujkál a kérdés, hogy vajon mennyire leszek képes Judit szolgálatát folytatni. Azt hiszem, hogy saját magammal kell rendeznem, hogy én más vagyok, lehet, hogy valamiben gyengébb, lehet, hogy kevésbé terhelhető, mint Judit. Ha ez sikerül, akkor meg fogom találni azt is, hogy mi az én erősségem.

A Németországban eltöltött egy évnek milyen továbbvihető, a székesfehérvári gyülekezetben hasznosítható tanulságai vannak?

A 2009/10-es tanévben tanulhattam Neuendettelsau-ban, az Augustana Hochschule-n. Sokszor beszélgettünk férjemmel arról, hogy milyen óriási változást hozott az életünkbe ez az időszak. Lehetetlenség lenne mindent összeszedni.

Az ösztöndíjas évnek köszönhetem például, hogy már

kevésbé félek az idegen nyelvektől, a németet társalgási szinten beszélem, olvasok és levelezek is németül. Nagy segítséget jelent ez, ha az ember szakirodalmat keres valamihez, vagy prédikációra készül. A gyülekezet külföldi kapcsolatainak az ápolásában is könnyebben részt tudok venni.

Fontos számomra az is, hogy elvégezhettem egy 6 hetes intenzív gyakorlatot a Diakonie Neuendettelsau-nál, ahol az ottani diakóniával ismerkedtem. Különleges emberekkel találkozhattam, akik mély hatást tettek rám és felejthetetlen élményeket szereztem.

Sok ismeret, tanulság és tapasztalat talán nem is tudatosult még bennem, de a megfelelő helyzetben elő fognak kerülni és ötleteket, új szempontokat adnak majd.

Milyen terveid, álmaid vannak, melyeket a székesfehérvári gyülekezetben szeretnél megvalósítani?

(Bencze András lelkész engedi kibontakozni a gyülekezetért tenni akaró, újító szándékokat)

Általánosságban vannak álmaim arról, hogy milyen legyen egy gyülekezet. A székesfehérvári közel áll az elképzeléseimhez, talán pont ezért nem jelent nehézséget, hogy ott-hon érezzem itt magam.

A fehérvárcsurgói gyülekezetben és a szórványokban azonban több a tennivaló ezzel kapcsolatban. Először szeretném megismerni ezeket a településeket, az embereket, a viszonyokat, az ő álmaikat, közben pedig igyekszem Isten igéjét hirdetni, mert Ő csodákra képes. Hála Istennek, azért mindenhol találom testvéreket!

A most kialakuló feladatmegosztás során van-e olyan szívedhez közelebb álló terület, melyet szeretnél ha a Te feladatköröd lenne? (Pl. hitoktatás, IFI, stb.?)

Lassan alakulgat az, hogy milyen feladataim lesznek pontosan a gyülekezetben. A jó munkamegosztás kialakításához időre van szükségünk, és nagyon hálás vagyok, hogy András nyitott ebben a kérdésben (is). Valószínűleg a fehérvárcsurgói gyülekezetben viszonylag önállóan fogok tevékenykedni, a templomfelújítási projekthez azonban nem sokat tudok hozzátenni

Egyébként nagyon élvezem a hitoktatást minden korosztálynál, de nem szeretem az adminisztrációt. A nagyfihez például – jelenleg úgy érzem –, inkább szeretnék tartozni, mint vezetni. Szeretek látogatni. Szívügyem a diakónia, amivel csak egy a probléma: kevés a gyakorlatom...

A beszélgetésünk óta volt alkalma meghallgatni gyülekezetünknek Lázárné Tóth Szilvia első székesfehérvári gyülekezetben megtartott prédikációját is. Ez a prédikáció az eddig leírtakból két dolgot is visszaigazolt. Az első, az ajánló szavakban leírt élő hit valósága. A második, hogy a prédikációt szolgálatában központi kérdésnek tekinti („Mert a hit ott születik, ahol Krisztust hirdetik.”). Ezek arra kell hogy készítsenek bennünk, hogy fenntartás nélküli bizalommal és szeretettel fogadjuk új lelkészünk, Isten áldását kérve szolgálatára.

Prépost Károly

Te kövess engem!

Szeptember 2-án a székesfehérvári evangélikus templomban szentelte lelkésszé Szemerei János püspök Kadlecik Zoltánt.

Rövid mondatban így foglalnánk össze gyülekezetünk nagy ünnepét. Azonban hosszú története van ennek az eseménynek. Zoltán gyülekezetünkben keresztkeresztelt és konfirmált 1991-ben. Akkor fejezte be az általános iskolát, de már ilyen fiatalon is szervező tagja lett az ifjúsági körnek. Bátyjával és az ifjúság több tagjával együtt havonta megjelenő ifjúsági lapot szerkesztett, az egyházmegyei találkozók állandó résztvevője volt. Senki nem lepődött meg, hogy az érettségi után a Hittudományi Egyetemre adta be jelentkezését.

Szüleit nagyon korán elvesztette. Édesanyja rendszeresen jött vele a gyülekezetbe, a bibliórának, énekkarnak volt tagja. Vidám személyiségére szeretettel emlékezünk.

Zoli az egyetem alatt ismerkedett meg a börtönmisszió sokrétű tevékenységével. Ez a szolgálat teljesen magával ragadta. Életre hívta az Angyalföld Alapítványt, amelyen keresztül a fogvatartottak gyermekeit karolta fel. Az egyetem elvégzése után ezt a szolgálatot tartotta elsődlegesnek, ezért nem vállalt gyülekezeti lelkészi szolgálatot, hanem világi állásból tartotta fenn magát.

A kezdeti elhívás tüze, amelyet Jézustól kapott, soha nem hunyt ki benne. Idén júliusban jelentkezett lelkészi szolgálatra. Szemerei János püspök már augusztus 1-től gyülekezeti munkatársként kiküldte őt a Komárom megyei Szákszend gyülekezetébe, felszentelését követően ugyanitt beosztott lelkészként végzi szolgálatát.

Az élettörténetet ismerve elevenné válik a szentelésre választott igeszakasz: Te kövess engem (Jn 21:22). „Az igeszakasz alapján tartott prédikációjában a püspök a követés komolyságát hangsúlyozta. Istennek fontos, hogy mi lesz velünk. Ő is vívódik ezzel a kérdéssel. Erről szól Jézus emberré létele. Mert Isten tervet, megoldást készített számunkra. „Ne azzal foglalkozz, hogy mi lesz veled, mi lesz másokkal – te kövess engem!” – hangsúlyozta Jézus hívását Szemerei János.” (idézet az evangélikus.hu honlapról)

Azt is tudjuk, hogy Péter apostolnak milyen utat kellett ahhoz bejárnia, hogy Jézus elhívását annak minden következményével együtt elfogadja. S Jézus micsoda hűséggel hívta el őt mindig újra és újra. Ezzel a hűséggel hív minket is Jézus, és bátorít, hogy teljes odaadással járjuk az ő útját, még a keresztet is vállalva, egészen az Atya országáig.

Az istentisztelet után a gyülekezet szeretettel látta vendégül a család tagjait, a szentelésre érkezett lelkészeket és a szákszendi gyülekezet küldöttségét. Örömmel hallhatták a köszöntőket többek közt Szabó György egyházkerületi felügyelő, Szemerei János püspök, Kákay István országos irodaigazgató és Roszik Gábor, a Magyar Testvéri Börtöntársaság vezetőjének szavait.

Kadlecik Zoltán gyülekezetünkéből indult. Itt hallotta először Jézus evangéliumát. Most jó látni, ahogy Jézus rajta keresztül másutt munkálkodik. Így tapasztaljuk az hit folytonosságát. Áldott legyen Isten ezért az ajándékáért!

Bencze András

FÉBÉ Konferencia Piliscsabán

Augusztus 18. - 21. között gyülekezetünkben, az idén sajnos csak hárman (dr. Molnár Gyuláné, Emmer Károlyné, Fehér Károlyné), Piliscsabán voltunk. Itt a régi, kedves otthonban jöttünk össze, mint minden évben, lelki felfrissülésre, elmélyülésre. Megérkezésünk után Vilma testvér gondoskodott számunkra kellemes szobáról.

A szeretetvendégség és bemutatkozás után Veperdi Zoltán FÉBÉ lelkész tartott áhítatot. Az estét hangverseny színesítette, majd filmvetítés következett a Biblia „Az Apostolok Cselekedetei” könyvéből készült filmből.

Másnap reggel az áhítatot Magassy Katalin diakonissza testvér tartotta. A napi ige üzenetén kívül elmondta, csodálatos gyógyulását is. A sok helyről érkezett újabb résztvevők között különösen jó volt látni a csömöriek részben népviseletbe öltözött csoportját.

A konferencia témája Jézus Krisztus evangéliumának terjedése volt, az Apostolok Cselekedeteiről írott könyv alapján. Változatos, jó igehirdetéseket hallottunk, hazai és külföldi igehirdetőktől. Csak vázlatosan és szubjektíven tudok idézni a gazdag tartalomból.

Dr. Bácskai Károly, az EHE Újszövetségi Teológiai Tanácskének adjunktusa az Apostolok Cselekedetei 2,1-36 alapján az első Pütkösdről, az első gyülekezet megalakulásáról beszélt. A Szentlélek hogyan gyűjt a Krisztusról szóló evangélium által gyülekezetet, a tarka sokaságból. Minket is így vesz munkába a Szentlélek, és munkájának következménye, Jézus Krisztushoz való viszonyunk megváltozása. Ne téma legyen számunkra Krisztus, hanem éljen bennünk a Lélek által. A Lélek munkája az is, ha közösséget találunk egymással, különbözőségeink ellenére is. Kőháti Dóra lelkész az Apostolok Cselekedetei 5,17-42 alapján, az apostolok bebörtönzését, és csodálatos kiszabadulását mondta el igehirdetésében. Miután megverték és megfenyegették őket, „Ők pedig örömmel távoztak, mert méltónak bizonyultak arra, hogy szenvedjenek Krisztusért, és továbbra is hirdették Krisztust.”

Az igazi szabadság szolgálatra szabadít fel.

Győri János Sámuel lelkész az Apostolok Cselekedetei 9,1-22-ben leírt, Saul megtérése kapcsán arról beszélt, hogy Krisztus még ellenségét is képes megfordítani és szolgálattá állítani.

Johann Gyula az Apostolok Cselekedetei 10,34-38 alapján arról beszélt, hogy Péter megérti, hogy Jézus Krisztus evangéliuma a pogányoknak is szól, ezért vállalja, hogy Kornéliuszhoz menjen. Krisztus evangéliuma előtt nincsenek népi, faji határok.

Pál apostol három missziói útjáról az erdélyi Mátyás Attila lelkész, a német Gertud Heublein diakonissza főnöknő (aki a rendszerváltozás után az újjászerveződésben a mi diakonisszáinknak is sokat segített) és Veperdi Zoltán beszélt. Mindhárom igehirdetésnek számunkra is volt üzenete, tartalmas mondanivalója.

Madocsai Miklós nyugdíjas lelkész az Apostolok Cselekedetei 28,11-31 alapján a sorozat befejező igehirdetésében arról prédikált, hogy Pál apostol hogyan érkezett meg, sok-sok viszontagság után a római birodalom akkori főváro-

sába, Rómába, ahol még két évig hirdette az evangéliumot. Az evangélium célba ért.

A kezdet a pütkösdi esemény. Nem emberi akarás, vagy szervezési ügyeskedés indította útjára. Az indulás csoda, a Szentlélek csodája. A megtett távra is figyeljünk, ami a start és a célba érkezés között van. Kezdetben Péter apostol, Rómában Pál apostol szolgálata kerül előtérbe. Néha úgy tűnik, hogy valóságosan is hajótörést szenved az evangélium ügye. De Isten hűsége bűnök és veszedelmek között is előre viszi az evangélium ügyét.

Személyes életünkben is a start a Szentlélek csodája, aki megtérésre indít, hitet, bizalmat ébreszt, és megőriz a kísértések között. Jézus most is hív, most is elindít követésre. Harcaimban, kétségeimben, bukásaimban sem hagy el, hanem mint jó pásztor vállára vesz, segít, hogy célhoz érjek. Az üdvörtörténet nem zárult le. Isten Szentlelke folytatja munkáját a világban és személyes életünkben. Indítson ez hálaadásra és csodálkozásra Isten szeretete iránt.

Az igehirdetéseket bibliakörök, szabad beszélgetések tették változatossá. Sokat énekeltünk, szabad időben sétáltunk, és meglátogattuk a szintén evangélikus mozgáskorlátozottak otthonát is.

Vasárnap úrvacsorás istentisztelettel és ebéddel fejeződött be a konferencia.

Hálátelt szívvel, örömmel indultunk haza, sokat gondolkozva a hallottakon. Számunkra is világossá vált, hogy nem az apostolok, hanem Isten cselekedeteinek könyve ez a könyv, arról, amit Szentlelke által végezhetünk.

Érdemes újraolvasni, hogy ne csak kis részleteiben, hanem nagy összefüggéseiben is láthassuk az evangélium terjedésének útját.

Fehér Károlyné

„Énekeljetek az Úrnak új éneket...”

Az egyik legszebb gyermekkori élményem, amikor hat éves koromban Győri János Sámuel Karácsonyi Oratóriumában szólót énekelhettem.

Az éneklést azóta sem hagytam abba... Ennek az éneklésnek az élménye biztatott minket arra, hogy lehetőséget teremtsünk a gyermekek számára, hogy a saját korosztályuknak megfelelő énekeket énekeljenek Isten dicsőségére és az őket hallgatók örömére, épülésére.

A gyermekek számára éppen olyan fontos, hogy jó közösségekben élményeket szerezzenek. Énekeink Bibliai igéken alapulnak, keresztyén értékrendet hordoznak.

Szeretettel várunk minden szülőt és gyermeket a „Hozsanna” kórusba szerdánként a hittanórák előtt 16-tól 17 óráig!

Szeretettel: Szebik Ágnes és Attila

Élmények a schönblicki gyülekezetben

Az elmúlt nyáron lehetőségem nyílt öt hetet töltenem Németországban, Schwäbisch Gmündben a schönblicki gyülekezetben. A konyhai munka mellett igyekeztem a gyülekezeti programokban is részt venni.

Minden hétköznapom egy félórás reggeli áhítattal indult, amit nagy meglepetésemre sokszor nem a lelkész, hanem az ott dolgozók, gyakran korombeliek párban tartottak. Ezek az alkalmak nagyon sokat jelentettek számomra, hiszen ha még nem is értettem mindent a nyelvi nehézségek miatt, az énekek és a közösen elmondott imádságok megerősítettek abban, hogy ha én más országból is érkeztem, mégis egyek vagyunk Krisztusban és mennyei Atyánk összekapcsol bennünket. Egészen más elkezdni a munkanapot úgy, hogy már korán reggel egy testvéri közösségben keressük az Ige útmutatását és közben érezzük Isten és egymás szeretetét. Így az aznapi munka is könnyebben megy, még ha az ember egy 30 fokos mosogató konyhán dolgozik is.

Tudtuk, hogy a lelkész felesége súlyos beteg, ezért minden nap akár közösen akár egy-egy személy kitartóan imádkozott érte és családjáért. Ez az imatéma engem is nagyon megérintett, megtapasztaltam az imádság gyógyító erejét, s ezzel kapcsolatban van az egyik legkedvesebb emlékem is, amikor a súlyosan beteg Christina (a lelkész felesége) még ismeretlenül is, de oly kedvesen mosolygott rám, hogy ezt a mosolyt azóta sem tudom elfelejteni. Ez

egy pillanatig tartott, de ma már tudom, hogy ez az erő, kitartás, és az Istenbe vetett határtalan bizalom pillanata és mosolya volt.

Schönblick még sok meglepetést tartogatott számomra. Ezek közül az egyik egy ifjúsági fesztivál volt, ahol 600 fiatallal együtt három napon keresztül hallgathattam Isten Igéjét, dicsérhettük Öt a koncerteken és közben sportolásra is volt lehetőségünk. Majd részt vettünk egy missziós napon, amin a sok fiatal a várost "lepte el". Ennek célja a járókelők gyülekezetbe hívogatása volt. A mottónk: "mit herz und hand" azaz szívvel és kézzel. Ezt a csapatok feladata is tükrözte: voltak akik az idősek otthonába látogattak el, mások házat festettek. Mi gyerekeknek lufit hajtogattunk, a járókelőkkel a várostereken játszottunk, de akár a cipőjüket is szívesen megpucoltuk. Ezt a napot a határtalan vidámság jellemezte, ahol még szoros barátságok is születettek.

Ezek a "kalandjaim" nem csak kikapcsolódást és vidámságot jelentettek számomra, hanem Isten szeretetének megélését a mi testvérgyülekezetünkben Schönblickben. Hálát adok az Úrnak, hogy megtapasztalhattam, hogy ő közelben és távolban mindenkor és mindenhol ugyanaz.

Fehér Eszter

Vendégeink voltak a testvérgyülekezetből

Nagy örömmel vártuk július végén testvéreink képviselőiben Heinrich Kaufmann gyülekezetvezetői tagot és feleségét Waltraudot, valamint Magdalene Notz ifjúsági kordinátort. Sajnálattalunkra Martin Scheuermann lelkésztestvérünk nem tudott velük tartani felesége betegsége miatt. Őérte, gyógyulásáért imádkozunk már hónapok óta, s tesszük ezt a továbbiakban is.

A szombati napot veszprémi és révfülöpi kirándulással töltötték vendégeink, este pedig Pethő Judit testvérünk búcsúztatásán vettek részt, amely az ifik meglepetése volt a Schneider család csodálatos árnyat, később enyhet adó kertjében. A terített asztalok, a felidézett történetek, közös emlékek Fehér Eszter vetítése a német gyülekezetben töltött hetekről felejthetetlen marad mindenki számára. Vasárnap az istentiszteletet együtt ünnepeltünk, ekkor tolmácsolták vendégeink a Schönblick gyülekezet üdvözlését. Az ebédet néhány gyülekezeti taggal a Bencze családnál költötték el testvéreink, amelyet rövid séta, ismerkedés követett Székesfehérvárral. Ezután – visszatérve a gyülekezeti házba – sok-sok érdeklődő részvételével zajlott érdekes beszélgetés a két gyülekezet életéről. Számos közös vonás van a testvérek munkájában, de esett szó különbségekről is. Ami egészen megle-

pő volt, az a kiscsoportos beszélgető körök rendszeres találkozási. Ezekre az összejövetelekre gyülekezeti tagok otthonukban várják a fiatalokat és idősebbeket, gyülekezeti tagokat és gyülekezeten kívülieket is, előzetes képzés után ők vezetik a beszélgetéseket, ki-ki más-más témakörben. Az egyes csoportokat általában ugyanazok látogatják heti rendszerességgel, de lehetőség van a váltásra is. Kölcsönösen záporoztak a kérdések, estébe nyúlt a beszélgetés.

A hétfő délelőttöt vendégeink néhány gyülekezeti tag kíséretében a nagyvelegi táborban töltötték, részt vettek a programokban, és együtt ebédeltek a gyerekekkel, fiatalokkal.

A délutáni együttlét után már csak a csomagolás és a búcsú maradt a hazaút előtt.

Köszönjük Istennek az együtt töltött három szép napot és kérjük, hogy találkozásunk gyümölcsözően hasson gyülekezeti kapcsolatunkra a jövőben, különösen fiatal testvéreink között.

Mescha Wilfriedné, Judit

Nyári táboraink

Az előző évekhez hasonlóan idén is részt vehettünk a nagyvelegi hittanos, illetve ifjúsági táborokban.

A kisebbeknek megszervezett hittanos tábor június 26-án, vasárnap délután vette kezdetét. Már 5 órakor megkezdődött a verseny a legjobb sátorhelyekért, vagy éppen a legkevésbé nyikorgós ágyakért.

Másnap a fél nyolcas ébresztő után több mint 90, többnyire álmos résztvevő sorakozott a kastély udvarán. Ekkorra már minden asztal meg volt terítve Gabi néni, és néhány segítőkész, korán kelő táborlakó jóvoltából. Reggeli előtt azonban még mindenki - kisebb-nagyobb lelkesedéssel - részt vett a reggeli tornán.

Miután jóllaktunk, volt egy kis szabadidőnk, amit általában a foci pályán töltöttünk a „Lopd el a zászlót” (esetünkben műanyagpalackot) nevű játékot játszva. Ezt az énektanulás követte. A hét folyamán megtanultuk az „Isten szívében megpihenve” kezdetű éneket. A következő program a csoportos beszélgetés volt, melynek témája: Testvérek a Bibliában. Minden csoportbeszélgetésen kitöltöttünk egy totót, majd egy-egy testvérpár történetéről beszélgettünk. Szó volt például Káinról és Ábelről, Józsefről és testvéreiről, Máriaról és Mártáról, stb...

A beszélgetések után az ebédre, és a csendes pihenőre került sor, mely alatt a Szivárványország című könyvből olvastak fel. A csendes pihenőt a kézművesség, az uzsonna és a sportfoglalkozás követte. Ezek alatt lehetőségünk volt focizni, zászlósat játszani, gyöngyöt fűzni, bőrrrel, papírral, vagy fonállal dolgozni, és még sok hasonló dolgot csinálni. Miután rengeteget mozogtunk és barkácsoltunk, a napos csoport nekilátott megteríteni a vacsorához. Vacsora után az esti áhítat következett, aminek keretében mindig kikérdezték a napi memoritert. Áhítat végén minden nap megnéztük a „Híradót”, azaz az aznapról készült fényképeket. Ezeken mindig rengeteget nevtünk. A képnézegetés után mindenki elment mosakodni, majd újra visszamentünk a nagyterembe, hiszen a nap utolsó programja, az esti mese még hátra volt.

A hetet néhány különleges program is színesítette. Kirándultunk pl. a szélerőműhöz. Az ovisok és alsósok rókavadászaton vehettek részt. A záróesten pedig kiosztották a legjobb totómegoldásokért járó jutalmakat, az aranymosogató díjat, amit idén Sente Imolával közösen nyertünk, és a tábor legfiatalabb tagjának járó díjat. Ezt pedig Strobl Attila kapta.

Idén többen segítőként vettünk részt a táborban. Ez azzal járt, hogy ránk bízta néhányat a legkisebbek közül. Őket mi fürdettük, illetve mi figyeltünk rájuk, hogy mindenben részt vegyenek, jól érezzék magukat. Ebben az évben először vett részt a táborban csoportvezetőként Bencze Veronika, és Magosi Bence (a csákvári ifjúság egyik tagja), akiket csoportjuk mindig igen nagy lelkesedéssel vett körül. Így tehát a felnőttek nyugodtan kávézhattak, míg mi rohagáltunk a kicsik után :). Persze ezt mindegyikünk élvezte.

A tábor végén pedig felhangzott a minden évben megis-

métlődő kérdés: Nem maradhatnánk még egy hetet? :)

Az ifjúsági tábor július 30-ától augusztus 6-áig tartott. Bár kb. harmadannyian voltunk, mint a hittantáborban, a hangulat egy cseppet sem romlott.

Itt is ébresztővel, és reggeli tornával kezdődött a nap. Miután megmozgatva tagjainkat többé-kevésbé sikerült fölébrednünk, a reggeli áhítat következett. Ezt minden nap más gyülekezet fiataljai tartották. Áhítat után szívesen ültünk a már megterített asztalokhoz.

A reggelit követően mindenki szorgosan olvasta Márk evangéliumának kijelölt részeit, hiszen a csoportbeszélgetéseken megoldandó totó kérdései erre vonatkoztak. Mikor megszólalt a következő programot jelző kolomp, a nagyterembe mentünk, ahol különböző témájú előadásokat tartottak a táborban résztvevő teológusok, lelkészek. Ezek az előadások határozták meg a csoportbeszélgetések témáját.

Beszélgetés után ebédeltünk, sportoltunk. Minden délután sor került egy fórumbeszélgetésre. Egyik nap például Ráckeresztúrról jöttek hozzánk olyan emberek, akik drog, vagy alkoholfüggőségben szenvedtek. Ők elmesélték nekünk, miért nyúltak drogokhoz, alkoholhoz, és hogyan kerültek Ráckeresztúrra, ahol segítenek nekik leszokni ezekről.

A fórumbeszélgetés után lehetőségünk volt még többet sportolni. Röplabdáztunk, fociztunk, sőt sorversenyt is tartottunk, ahol különböző állomásokon viccesebbnél viccesebb feladatok vártak ránk. Természetesen a barkácsolás sem maradt el: drótból és körömlakkból virágot vagy fát készítettünk, zsugorfóliából nyakláncot csináltunk, sőt karkötőt is fonhattunk.

A vacsora utáni esti áhítatok címe : „Le az egoval”. Ezek után mindig volt valami jó program: táncház, éjszakai séta a szélerőműhöz, tábortüzezés, és egyik este a M.Is.K.A együttes is meglepett minket egy koncerttel. A hét során idén is megrendezésre került a pingpong bajnokság, illetve a táborlakó fiúk és a nagyvelegi fiatalok között lejátszódó focimeccs. Ez utóbbit a tábor csapata, az EFFATA (Evangélikus Fiatalok Futball Akciójának Tábori Alakulata) fölényesen megnyerte :). Persze nem maradhatott el a közös dinnyeevés sem, ami idén is nagyon mókás volt :).

A tábor istentisztelettel zárult. Ez a hét is gyorsan elszállt, ám itthon újra és újra visszanézhetjük a képeket, vagy elolvashatjuk az üzenőfüzeteinket, melyekbe egymásnak írtunk pár kedves szót. A tábor után egy héttel szerveztünk már egy képnézegetős hétvégét, ami nagyon jól sikerült, és az őszi tábortalálkozó pedig egyre jobban közeledik. Reméljük, itt újra láthatjuk egymást!

Köszönjük az önkormányzat támogatását is, amellyel hozzájárult a táborok költségeihez!

Bencze Anna Rebeka

Templomunk 80 éves

Székesfehérvár Városi Tanácsa 1929. január 28-i közgyűlésén döntött arról, hogy az évek óta húzódó evangélikus kérést teljesítve, a törvényszék melletti ligetes telekrész adományozásával lehetővé teszi egy evangélikus templom felépítését a városban.

Hatalmas lelkesedéssel, széleskörű gyűjtés indult meg a hívek, az önkéntes adakozók, az országos méretű összefogás során. A felsőbb hatóság téglajegyek árusítását is engedélyezte a nemes cél érdekében.

A gyülekezet lelkésze Irányi Kamill, a felügyelő Köhler Jenő volt, amikor a gyülekezet arról döntött, hogy az építendő templomot Sándy Gyula építésszel, a Műegyetem tanárával tervezteti.

A templom és parókia terveit 1931. márciusában Sándy Gyula építész bemutatta a gyülekezet presbitériumának, majd a végleges változatot az egyházközség közgyűlése fogadta el, május 22-i határozatában.

A kivitelezési munkákat a Kszantner és Pintér Cég nyerte el, a bekért árajánlatok alapján meghozott döntés szerint. Az egyházi és városi hatóságok engedélye alapján a gyakorlati munka 1931. július 7-én kezdődött meg. A templom alapkövetételére augusztus 16-án került sor. Az építési munkák igen jól haladtak, a templom karcsú tornyára már a kereszt is felkerült október 22-én. Az akkori hosszú, hideg tél miatt az építés szünetelt, de tavasszal a külső és belső munkák gyors ütemben tovább folytatódtak.

Templomunk ünnepélyes szentelésére 1932. május 8-án, két püspök, egyházi és világi méltóságok jelenlétében nagy érdeklődés mellett került sor.

Karcsú tornyán a kereszttel azóta nyújtózkodik Isten országa felé.

Talapzatát erős pillérekkel támasztva, ERŐS VÁR, Isten országának váraként dacol a háború, a természet, és a politika viharai. (1970-ben a Városi Tanács a városrendezés során a templom lebontását tervezte.)

Isten és a gyülekezet közös otthona néhány alkalommal felújításra szorult már.

A II. világháborúban találatot kapott a két fiatorony. A sérülést az akkori anyagi lehetőségekhez mérten állították helyre.

1995-ben sor került a templom külső és belső felújítására. Ez állami kárpótlásból, az ösök által gyűjtött vagyon egy részének visszaszarmasztatásából vált lehetővé.

Megújult a tető, a háborús golyók nyomai eltűntek a homlokzatról, a torony vakolata felújításra került. Belül a meg-süllyedt padozat, a villamos hálózat került újjáépítésre, elvégeztük a falfestési munkákat, és megtörtént a fűtőkorszerűsítés is, a padfűtés kialakításával.

A nagy felújítási munkát hét év múlva 2002-ben a torony és a fiatornyok teljes újjáépítése követte, amely a faszerkezet állapota miatt halaszthatatlanná vált. Az óriás daruval leemelt toronytestet, és a napról-napra növekedő új torony építését megcsodálta városunk sok-sok polgára is. Amikor a munkák elkezdődtek, még nem volt együtt a beruházáshoz szükséges összeg, de elmondhatjuk, hogy az Úr csodásan működik a lelkekben, mert a beérkezett adományokból maradéktalanul ki tudtuk fizetni a számlákat.

„Tudom, Uram, hogy minden cselekedetem és minden

munkám a te akaratodtól függ. Tőled jön a boldogság és az áldás. Amit te kormányzol az az igaz és jó úton halad.” (P. Gerhardt)

Elérkeztünk napjainkhoz, tervezzük a 2012-es esztendőt.

A presbitérium és a munkatársak köre az augusztusi, Gyenesdiáson megtartott évkezdő konferencián arról is beszélgetett, hogy a templomszentelés 80. évfordulóját méltóképpen ünnepeljük meg. Ne csak egy alkalom legyen az emlékezés, hanem több kulturális, szakrális program is szerveződjön, és mozgassunk meg minél több érdeklődőt, és minél több gyülekezeti tagot a rendezvényeinkkel.

Szükséges a programok mellett figyelmet fordítani a templom állapotára is, mert az idő nem múlik el nyomtalanul. Szükségessé vált az ablakok cseréje, a földem hőszigetelése, a főbejárati kapu renoválása, a belső falfestés és a padok kárpitozására is gondolnunk kellene az évforduló kapcsán.

Igen! Ismét összekapaszkodásra van szükség kedves Testvérek!

Őseink azokban a nagyon nehéz, gazdasági és világválsággal terhes években is képesek voltak összefogni, és templomot építettek. Nekünk leszármazottaknak és utódoknak, kötelességünk megtartani, szeretettel óvni és gondozni azt.

Kérem minden evangélikus, és támogató testvérünket az együttgondolkodásra, a szervezésre, és az anyagi javak közös előteremtésére!

2011. október 1-től elkülönítetten céladományt gyűjtünk - az egyházfenntartói járulékon kívül - az évfordulóval kapcsolatos felújítások, rendezvények, kiadványok költségeinek fedezetére.

Szeretettel várjuk Testvéreink javaslatait, adományait!

„Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az Ő tervének megfelelően.” (Filippi 2;13)

Erős vár a mi Istenünk!

Kiss László gyülekezeti felügyelő

Konferencia

Gyülekezetünk adott helyszínt az Országos Evangélikus Kórházi Lelkigondozói Szolgálat nyári kétnapos konferenciájának. Időpont: 2011. június 3-4. Téma: „A szakadék szélén”. A konferencia szervezője: Honti Irén kiskunhalasi kórházlelkész volt.

E témában szakmai vezetők, (mentálhigiénés, családterapeuta, logoterapeuta, klinikai lelkigondozó) kórházlelkészek, a Kapaszkodó Szociális Szolgáltató Központ igazgatóhelyettese, a Szent György Kórház szociális csoportvezetője, az önkéntes kórházi segítők koordinátora, az ország különböző részeitől önkéntes segítők, valamint a házigazdák szociális munkában jártas személyei vettek részt. A felkért előadók színvonalas előadást tartottak, filmvetítéssel egybekötve.

E két nap hasznos időtöltéssel, a bő szakmai ismeret- és információátadás és tapasztalatcsere jegyében telt el. Még városnéző sétára is sor került. A vendégek meglelégedéssel nyugtázták a két napos rendezvényt.

Kárász Lajosné
szociális asszisztens

Baráti-testvéri látogatás

Immáron sokadszorra terveztünk testvér-gyülekezeti látogatást a Kelenföldi Evangélikus Egyházközség Nyugdíjas Klub csoportjához.

Ez a látogatás Isten kegyelméből júniusban megvalósult. Nagy izgalommal készülődtünk a testvér-gyülekezethez. Tudtuk, hogy mindig nagy tisztelettel várnak bennünket. Ezúttal is így történt. Már az autóbusz érkezésekor többen vártak ránk. Hihetetlen jó érzés volt ismét egymást látni, hisz mindkét részről már elég sok a beteg ember, emiatt bizony hiányos volt a létszám.

A parókiára érve, újult örömmel üdvözölhettük a többi testvért. Pár szó kíséretében Blázné Mártika külön köszöntött bennünket, s egyúttal kicserélhettük az egymás részére hozott ajándékokat is. Szívélyes vendéglátásban volt részünk, az asztal sok-sok finomsággal volt tele.

Sajnos az idő sürgetett bennünket, így útra keltünk, hogy a beütemezett programokon részt vegyünk. Először a Bazilikát látogattuk meg. Mondhatom mindnyájunk nevében, hogy lenyűgöző, meghitt légkör alakult ki Isten házában, csak csodálni lehetett a szép látnivalókat. Ezután várt ránk a finom ebéd a szomszédságban lévő Evangélikus Gimnázium étkezdéjében.

Ismét az órákra kellett pillantani, hisz volt még egy programunk, mégpedig a Nemzeti Galériában lévő "Munkácsy Trilógia" festészeti kiállítás. Ez a gyönyörű művészeti alkotás mindnyájunk tetszését elnyerte. Az idegenvezetés is remek volt.

Ez a két gyönyörű program kitöltötte az időnket, no meg kimerítette energiánkat. Kissé elfáradva, de nagy élménnyel gazdagodva indulhattunk az autóbusz megállójába, hogy Fehérvárra hazaérjünk.

Lenyűgöző volt az a gondoskodás, amely körülvelt bennünket. Még a buszt várva Misuráné Mária kihasználta az időt, és finom süteménnyel kínálkozott. Ugyanakkor Mártika egy szép kiadvánnyal lepett meg bennünket. Megvárták az autóbusz indulását, meghatottan integettünk.

Összegezve az elmondottakat, nagyon jól éreztük magunkat vendéglátóink körében. A legfontosabb a két klub között kialakult és az idők során elmélyült egymás iránti figyelem, testvéri szeretet. Kívánom, hogy még sok ilyen alkalommal találkozzunk, kölcsönösen egymást látogatva. Tavasszal mi várjuk szeretettel a budapesti testvéreket.

Még egyszer nagyon szépen köszönjük a felejthetetlen napot és vendéglátást. Isten gazdag áldását és jó egészséget kívánok a budapesti testvérek életére!

Kárász Lajosné /Zsuzsa/
nyugdíjas klub vezető

Megszületett egy álom

Hatalmas hegyek között fenyves erdők zöldje friss illattal fogott körbe.

Csobogó hegyi patak tükör-vizében kezem, olyan hideg, hogy szinte belereszketek.

Megszületett a gondolat, álomihletésre, gyerünk, menjünk hát Erdélybe!

Oly régóta vágyom megismerni a leszakított hont, vajon, mások is álmodnak hasonlót?

2012. augusztus havában gyülekezeti kirándulást tervezünk Erdélybe

A történelmi Magyarország megismerését, a gyönyörű helyek bebarangolását idegenvezetéssel tervezzük. A nyolc napos út, szállással, étkezéssel kb. 50.000 Ft/fő költséget jelent.

Előzetes jelentkezésre buzdítom Testvéreimet! Szeretnénk felmérni az igényeket, hogy a szervezést a várható létszám ismeretében végezhessek.

Érdeklődést, jelentkezést személyesen a gyülekezeti házban, vagy a 06-20-824-3300 telefonon jelezhetik.

Szeretettel várjuk a közös utazásra a gyülekezeti tagokat!

Kiss László gyülekezeti felügyelő

Reményik Sándor: Szivárvány

A párában a vízesés felett,
Halványan, mint egy álom,
És testetlenül, mint egy lehelet:
Az örökifjú szivárvány lebeg.

Megrokkannak a sziklák, a hegyek,
A kő mállik, az erdők sírba térnek,
Új medret tör a patak magának,
S a régít testálja a feledésnek.
Megöszül a világ.

De a szivárvány mindig egy marad
S színei meg nem fakuló csodák.
Örök ifjan és egyformán lebeg.
Halványan, mint egy álom
És testetlenül, mint egy lehelet.
Mint a művészet az élet felett.

Minden lélekben van egy kis szivárvány,
Kis csapóhíd, amelyet lebocsát,
Hogy egy másik lélek átmelessen rajta, -
Ennek a hídnak hídpillére nincsen,
Ezt a hidacska csak az Isten tartja,
Az Isten, aki a szívekbe lát.

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

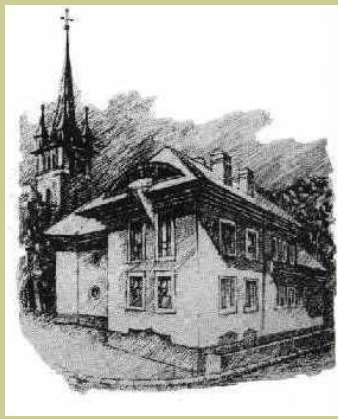
bencze.andras@lutheran.hu

Lázárné Tóth Szilvia beosztott
lelkész

Mobil: (06) 20 824 4238

E-mail:

tothszilvia83@gmail.com

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

ALKALMAK A GYÜLEKEZETBEN

Az alkalmakról bővebb információ a lelkészi hivatalban kapható.

Székesfehérvár

Istentiszteletek – minden vasárnap 10,30 h

október 2. betakarítási hálaadás

október 31. Reformáció ünnepe

november 20. Örök élet vasárnapja – megemlékezés elhunytjainkról

Hittanórák – óvodás kortól konfirmációig – szerda 17 h

az alkalmak előtt Hozsanna gyermekkórus

Ifjúsági órák – középiskolásoknak péntek 16 h

egyetemistáknak péntek 18 h

Elmaradt hittanórák – beszélgető kör felnőtteknek János evangéliuma alapján – hétfő 18 h

Énekkar – szerda 18,30 h – idén 25 éves évfordulóra készül kórusunk

november 27. vasárnap 16 h – jubileumi zenés áhítat és szeretetvendégség

Irodalmi kör – havonta egy alkalom, csütörtök 18h

Következő október 20-án Csóri Sándor írói és költői munkássága

Missziói kör – kedd 15 h – október végéig az alkalmak témái a következők

2011.10.04. Terray László: Küldetésben c. könyvének 1. fejezete

Van-e még értelme a külmiszióknak?

2011.10.11. Az első téma folytatása

Misszionárius a Gyarmat utcában

„Repülő doktor”

2011.10.18. Készülődés az adventi vásárra

Elkészült kézimunkák begyűjtése, újak kiadása

2011.10.25. Az elmúlt programok értékelése, javaslatok megvitatása

Gyülekezeti bibliaóra – együtt olvassuk a következő vasárnap igehirdetési igéjét – kedd 16 h

Imaközösség – kedd 8 h

Munkatársi megbeszélés – minden második kedd 9 h

Nyugdíjas klub alkalmai

október 3. 14 h Lázárné Tóth Szilvia lelkész bemutatkozása

Fehérvárcsurgói kirándulás – időpont egyeztetés alatt

november 7. 14 h – irodalom óra: Málits Györgyné laikus íróő
bemutatkozása

Megemlékezés a nyugdíjas klub elhunyt tagjairól, temetőlátogatás – időpont
egyeztetés alatt

december 5. 14 h ádvnti készülődés

Fehérvárcsurgó

Istentiszteletek - minden vasárnap 9 h

Óvodás hittan hétfő 10 h

Alsós hittan hétfő 12 h

Felsős hittan péntek 14,30 h

Nyolcadikos hittan péntek 15,30 h

Agárd

Istentisztelet minden hó páros vasárnapján 11 h

Sárosd

Istentisztelet minden hó páros vasárnapján 16 h